

ეკატერინე ციციშვილი

სისხამის ექო

თბილისი 2018

ეკატერინე ციციშვილი: სისხამის ექო

გამომცემლობა „ივერიონი“, თბილისი 2018. გვ.112

წიგნში ავტორი დახვეწილად, პოეტურად
გადმოსცემს თავის შინაგან სამყაროს - ამ
წუთისოფლის ვაკხანალიის ფონზე. ნამდვილად,
თვალში საცემია ლექსების ფილოსოფიური
სიღრმე და ინდივიდუალური ხელწერა, რამეთუ
მრავალი სტრიქონი ითხოვს ხელმეორედ
წაკითხვას და გააზრებას. ასე რომ, იბაირახტროს
ქართულმა სიტყვიერებამ და სულიერებამ.

რედაქტორი: პაპუნა ქვარიანი

ISBN – 978-9941-27-754-2

ჩანგის წყობა

ეს მჩქეფარე აღტკინება,
იმ ვარსკვლავის ციაგია,
როს მოკვდავის განივთება
ეწირება რია - რიას.

ცრემლი წასკდა ვარდის ფურცელს,
მთვარეს ცალყბად ჩაელიმა...
ღამის ჭვალი მაწევს გულზე,
ჩაცხრა ცოხნა ფარეხიდან.

სავალალოდ ითქარუნებს
შუაღამის მისტერია...
დილიჟანის სიჩაუქე
საღათას ძილს მისცემია.

მიმოათბო არემარე
ზეციურმა ბარათებმა,
განთიადმა სასიგნალე
ჩანგის წყობა დამათენა!

ეძებს

წარმოსახვა როცა ჭარბობს
რეალობის ნაზავს,
მოკეთეც კი ისე ნავსობს,
მიმოაფრქვევს ავდარს.

მიდამომ რომ შეითვისა
სეტყვის ვადადარია,
ეზმანება მაშინ მიზანს
საქილიკო მანია.

ეჰ, რას ვიზამთ, ნიაღვარი
ეძებს თავის კალაპოტს...
გაცვეთილი ნეშომპალი
კენკრებსაც კი დააღპობს!

ჰოდა

ისე ჩაგებულა
გულში სათნოება -
ო. ეს ქარიშხალიც
აღარ გებუტება,
ლოცვა წარმოსახე
დღიურ ტატნოებად,
სხივმა გაამჟღავნა
ბინდის შეგუება.

ჰოდა, ანგელოზმა
მხარი რომ აგიბა,
მაშინ ვარსკვლავებიც
აზარფემდებიან,
ურვა განსჯის უნარს
მიმოწვრთნის საწინდრად,
ღრუბლის იალქნები
ზღვისკენ ეშვებიან!

თურმე

ლოცვის მიმწუხრი მიმანიშნეს
სერაფიმებმა...
და სასწაულის სიმსუბუქე
მენაპირება.

ჩადგა ქარი და ანგელოზმა
გაიფაჩუნა...
თანაც არწივმა მიმოთელა
ხავსი სასთუმლად.

ისე შევეყევი ღვთიურ გზნების
დაყოლიებას,
ნაზიარები ჩავემიე
სულის მხილებას.

წარმოსახვაში გავიაზრე
სამოთხის სიო...
ეჰ, ეშმა თურმე მიმზადებდა
შარაგზას იოლს.

როცა სისხამის სურნელების
მადლი ვისრუტე,
აცრემლებული ვარდის ეშხი
ტკივილს მიყუჩებს!

მზის რიტორიკა

რომ მომეძალა,
ფიქრები რთული
და შთაგონებამ
გაიუხამსა,
ქვეცნობიერად
ადიდებს სული
სააამჩვენოდ
ჯვარცმულ უფალსა!

ეჰ, ფოთოლცვენის
ამ სიმბოლიკამ,
საიქიოსკენ
აილო გეზი,
ვეთაყვანები მზის
რიტორიკას
და ნასეტყვარი
გვირილის მესმის!

სამოთხის სიო

ჯერ არ ჩამქრალა ჩემში,
იმ შთაგონების წყარო,
როს სიყოფოჩეს ვებრძვი
და ღრუბელი რომ დარობს.

ნურვინ მიმიჩნევს შლეგად,
როს ვეკოპწიე ტატნობს,
მინდა ყაყაჩო მერქვას,
გული მიცემდეს სანდოდ.

ჰოდა - სამოთხის სიო
ჩემს შემოდგომას ერწყმის,
ტალლა აეჭრა იორს,
განაბულია ვერხვი!

ჭალარის სიმფონია

წლებმა სიმი აუკინმა
მაგ ჭალარის სიმფონიას,
არჩევანი ითხოვს ნიძლავს,
თვალი ძნელად მიმნდობია.

ეგ ნატიფი სიამაყე
საუფლისო სინდრომია,
ჟამი საით მიგვაქანებს,
სად ჩაგვიკრავს სიდონია?!

როს ვარსკვლავი ამობრწყინდა,
სხივი ვარდის მირონია,
უნდა გული გადამიხსნა,
ხვნეშის ბედის ირონია!

უნებურად

ო, ეს ჩახუთული შემოდგომა,
როცა დავიწყების საწყისია,
წარსულს ქანდარაზე მიეთოვა,
ცრემლი ითავისებს თვის მისიას.

ისე გამიტაცა ნაკრძალებმა,
მგონი ეს ჯირითი მალამოა,
სიო გაღიმებას მამალებდა,
ცაცხვი ხოდაბუნის მარაოა.

ჰოდა, ფოთოლცვენის ჰარმონია
მზისგან ნაბოძები ჭაშნიკია,
ბორცვებს შებერება დატყობიათ,
დღეებს ველოდები ქარიშხლიანს!

ელვარების სხივი

თვალთა ელვარების სხივი
ისე შეეწონა მირაჟს,
წარსულს რა ამაოდ ვჩივი,
აწმყო მილაწუნებს სილას.

გზიდან ახვეტილი ბული
დილის სიკამკამეს ებრძვის,
ისევ ბუტაფორებს ვუფრთხი,
ისევ მიცივდება ნერწყვი.

ჰოდა, ამ ნეკერჩხლის ფოთლებს
ისე აუყვითლდათ ღაწვი,
ო, ამ გაუტანელ სოფელს
ღვარძლის ხვაშიადი აწვიმს!

სიფაქიზე

აი, ამ ნაბიჯის სინარნარეს
ო, ეს ეკალ - ბარდი ელობება,
ღვარცოფს სიპირქუმე მივახალე,
მიპყრობს სულიერი შეღონება.

მოქუხს ოცნებების ქარაშოტი,
ლამის ქარაფებზე მიმარწიოს,
ბოროტს საბოლოოდ დავაშთობდი -
ხმა რომ მივაწვდინო მზის ალიონს!

ჰოდა, სიმყუდროვის გარანტიას,
კრძალვით ფერიაც რომ ითავისებს,
ვერხვმა კენწერო რომ აარხია,
სუნთქვას მიადვილებს სიფაქიზე!

საქილიკო

ცივ თვალების ანაცერი
მიმოველო არემარეს,
ღვარძლს რომ გარსი ავაფცქვენი,
რისხვას ველარ დავემალე!

ეხ, რარიგად დაიქსელა
ჩემი სულის ლაბირინთი,
საქილიკო საისრებად
მომეშვირა ავი თითი.

უთავბოლო სარკაზმები
უგზო - უკვლოდ ჩაიცრება,
უზენაესს ვეაჯები -
გვიწინამძღვროს მოთმინებამ!

არ შევუშინდეთ

იცით, რარიგად მათბობს
თქვენგან ნაფრქვევი ეშხი,
შევისისხლხორცებ საგრძნობს
სამადლობელი კვერთხით.

ასე, რომ მარად მიგულეთ
უსათნოესთა რიგში,
არ შევუშინდეთ სირთულეს,
გავაცამტვეროთ ქიშპი.

როცა სამყროს მარაოდ
აინარნარებს ქნარი,
გაუცხოვებულ სადაოს
აეხილება თვალი!

სულის ღიოფი

ოი, როგორ მიმუქდა
ნატიფ სულის ღიოფი,
უნდა ისე მემუხლა,
ვით ხობავდა იობი.

ვერა, ეს ვერ შევძელი,
ვერ ვილოცე მიწურში,
ვერ განვაგრცე შემთხვევით
აღტკინება მიმწუხრის.

გამოვკვეთე ნაბიჯი
საამქვეყნო, სარისკო,
უზენაეს ნაფიც ცის
მოწყალება დამინდობს!

კრძალვით

ამდენ გაუმაძღარ ბუნებას -
როგორ დააოკებს მრწამსი,
როცა აჯეჯილდა ცდუნება,
როცა მოიკირწყლა ხავსი?!

არა, არ მჩვევია, რადგან -
ამო განკითხვათა ჩხრეკა,
უფლის საგალობლის კართან
ყლორტი დავუნამე კენკრას!

ამგვარ სასხივოსნოს ძალით
პეწი აელესა ფარ - ხმალს,
უტყვი სასოება ბარდნის,
კრძალვით მივუყვები აღმართს!

მჭვალავს

როცა ოცნებების კერა
აღძრავს აღტკინების სითბოს,
სულის ხვაშიადი ელავს,
თმები აებურძგლა მითოსს.

ვდგავარ პომპეუსის ხიდზე,
მჭვალავს სვეტიცხოვლის სხივი,
ჯვარი დანანებით მიმზერს,
მტკვარი სიარაგვეს ჩივის!

ო, ეს საუკუნეთ შერწყმა,
ისე გამოკვეთეს მთებმა,
მამა გაბრიელი კემსავს -
ოდით საუფლისო ეტრატს!

უჩანს

როგორ გგონია,
მაგ ფიქრების
ანომალიას
უჩანს ფონია,
თუ კითხვები
ღრღნის ჰარმონიას?!

ხო, ძნელად ხვდები,
ბრმა აურამ
გაიჯეჯილა,
ციური ხმები
უცნაურად
მიმოსეტყვილა...

და წარმოსახვას
ჩაებუდა
მელანქოლია,
ელვამ მოხაზა
თავბედქუდა
სიმწრის ფონია!

დამთავრდა

როგორც ამბობდა იესო -
ფარისეველთა დასზე,
ღვარცოფი მოაკმიესო,
გაიგუნდრუკეს ჯვარზე.

ეს მიწიური სიბილწე
ისე აფრქვიეს კალოს,
ძალლი პატრონსაც ივიწყებს,
აზრი სიტყვისთვის წვალობს.

როგორ ზულუქობს სატანა,
სეტყვა კოკორში ჩამდნარა,
ექვის ჩანჩალა მაშხალა,
ო, რა ამაოდ დამშვრალა!

რა უნდა ვუთხრა ამგვართა,
სივრცე გააპო ელვამ,
ბინდის გნიასი დამთავრდა,
გარიჟრაჟობის მჯერა.

აზრით მწირი

ბალაგანში ჩამომსხდარი
ცრუ მესიტყვე, აზრით მწირი,
თუთქითაა გამომცხვარი,
გულით არა - მძორით ტირის.

ჩაჰფრენია სისარკაზმეს
და ბრიყვთათვის ოინბაზობს,
ვერასოდეს იკამკამებს,
ჭუჭყი არის მისი საზრდო.

აექოჩრა კვიცს ფაფარი,
ზებრამ მწარედ გაიზმორა,
იმოდღვრება როს ცარგვალი -
მიეცება მოკვდავს ფორა!

უმზადებს

ვერ გადავწონე სულის სასწორი,
ვერ ვუტკაცუნე სალტე შეცდომებს,
იუდავ, შენი გაცვდა ამბორი,
მინდა იობის გმინვის მესმოდეს!

რას ვეაჯები მიწიერ საცდურს,
რად მივიტანე გულთან ქილიკი?!
ვის სერაფიმის მოსმენა არ სურს,
ვინ განკაცების ბჭისკეს მიილტვის!

თუ დაესესხა ვნება მაქციას,
თუ აბოგინდა მრწამსი ვერაგის,
ქარი უმზადებს ქოხმახს სანქციას,
გაშიშვლიანდა თემო ტერასის!

თვითმარქვია

სხივის თქორი დაეფერფლა
ცრუ ბრალდების ნუსხას,
დინოზავრის ნატერფებთან
ვარდს ჭინჭარი სუსხავს.

დითირამბი დააყარეს
გადაღეჭილ ფრაზებს,
შენიღბული სისადავე
ცივ უჯრედებს ავსებს.

ოინბაზის გადამკიდე
სიმწრის ღვითქმა იკვესა,
აექერცლა ღაწვის ძგიდე
თვითმარქვია პრინცესას!

გარანტი

ო, ეს მარტოსულობა
შიშმა შეაფუცხუნა,
აზრის ჩახლართულობამ
გაიელვა უჩუმრად.

ისე ჩაიფარცხება
ამ ბრძოლების სტიქია,
სინანულის საცრემლად
ლამპიონებს ითვლიან.

როცა გაინაბება
სამშვიდობო გარანტი,
მოთმინების აბეზმა
წამოჩიტა ტალანტი.

ა, ეს ღალატი

ო, როგორ მითრევს
ამ ჭაობის ვადადარია,
წუხანდელ სიზმრებს
გასჩენია გულღრძო ბზარია.

ზნედაცემულთა
სიჯეჯილე კვლავ აზარფემობს...
და შექებულია ყიამყრალთა
მრწამსი საეჭვო.

ა, ეს ღალატი,
რა ნაგვიან ნაცარში ცურავს,
მხარს ქერცლს ჩავაცლი,
სახვალიოდ ვაელვებ გუმანს!

რისტვის

ო, ეს მოწყვეტილი ვარსკვლავი
როგორ ჩაიხერგა სადღაც,
ტატნობს აუთრთოლდა ნაწნავი,
ბნელმა მიაყუჩა ფაცხა.

მანც, ამ ქარაშოტს რა სჭირს,
ველარ დაიოკა ფრთები,
ყური აუწითლდა ვამპირს,
კალოს ჩამოემხო ძნები.

ჰოი, საწუთროო, რატომ,
რისტვის მაცოდვილებ ასე?
ბრიყვის აღტკინება ბარტყობს,
ემმა იგრიხება ცაზე!

ნულარ იტყვი

წარმოსახვამ ფანატიზმი
იმ დონეზე აბრდღვიალა,
აჯეჯილდა ბარბარიზმი,
ყვავი კორტნის ჩელტის კარავს.

არგუმენტებს ნულარ იტყვი,
დაირაზმნენ მარქაფულად,
ხიდან ხეზე მხტომი ციყვი -
რა უაზროდ გაქაფულა.

უგერგილოდ აიქოჩრნენ
ხოდაბუნის თავთუხები,
როს ჩამოვხსნით ნიღბებს მონსტრებს -
სასიკეთოდ ჩავყუჩდებით!

დროა, მიდი

როცა შიფრავს ყიამყრალი
მოჩვენებით რაობას,
ხელს შეაცვდა სიტყვის ყავლი,
სულიერად დაობლდა.

ის არასდროს აღიარებს
ამა თუ იმ შეცდომას,
ამბიონი საპიარე
ლაილაით შემოსა.

დროა, მიდი, არ გაწბილდე,
იფუცხუნე, იგვემე,
ჟანგი ოფლით ჩამოწმინდე
დაუდგრომელ სიბერეს!

ვერ ჩამოქნის

ერთს რომ ეტყვი და ოცს მოგაძახებს -
შეპყრობილია ქაჯურ მანიით,
გაიცუნდრუკებს ეს სიქოფაკე -
ვით დილეტანტი ძირძველ არიით.

არ დაოკდება ბინდის ქოთქოთი,
ტამ - ფანდურიც ხომ არ იგვიანებს,
ეჰ, ვერ ჩამოქნის სანთელს ბოლომდი,
ვერ წარმოაჩენს ბოღმას სიამედ.

ვერ გაასხვისებს ტაფამწვრის სურნელს,
ვერ დაუდგება მოყვასს თავდებად,
ის ყოველივეს ამრეზით უმზერს,
ვით ბრმა ფარვანა - ისე ჩაქრება!

მადლით

ო, ამ ყაყაჩოთა კასკასი,
ისე აფერადებს სათქმელს,
ღრუბლის ჩაყლაპული ნაფაზი
სხივის შემოტევას ამხელს.

ა, ამ ქარაფების ექომ
ლამის ააცეკვოს ნისლი,
იმ ბრმა ხვაშიადზე ვმსჯელობ
სუნთქვის აურას რომ მისვრის.

ცისკენ აშვერილი ხელი
ისე გამომიწრთო ურვამ,
თუგინდ გამიმრავლდეს მტერი
მადლით ვეგებები ბურანს!

როგორ

ისე აფახულებს
მწყერი თვალებს,
გრძნობა სამარხულე
იბადრება,
ვერა, ვერ გავულებ
მლიქვნელს კარებს,
ქარაფს ეჭიდება
სირაქლელმა.

ჰოდა მივუყვები
შარის საყიამეთს,
ცოდვა აღტკინებას
ველარ დამიამებს,
უნდა ვითავისო
ჭოტის შეკივლება,
როგორ ვიხალისო -
როცა მეტირება!

გზადაგზა

მოკვდავი რომ ისე შეჰყეფს,
ვით დამფრთხალი გოშია,
აუცრია კოჭი ეჭვებს,
დროს ჭანჭიკი მოშლია.

შემოენთო როს აღმური
სახვალიო განწყობას,
უნებლიე ალიყურის
იკაზმება გაწრთობა.

გზადაგზა რომ იფანტება
უარყოფის წინწკლები,
ნაჯახირებ სიმართლესთან
ჩამოცუცქდნენ ნიმფები!

თუ არ იგრძნე

ფიცხობს ნავსის გაელვება,
ცელქობს ღვითქი სიოფლის,
არარად არ ჩაითვლება,
ცოდვა - მაღლი სიობლის...

თუ არ იგრძნე თავმდაბლობის
განსხივების განვრცობა,
ამ ცხოვრების მარათონი
ჩამყაყდება საგრძნობლად.

თუ გინდ ვარსკვლავს მიეახლო,
თუ გინდ მიჰყვე ქარაშოტს,
თუ არ ჰპოვე გული სანდო,
იმედს გეშავ საავდროდ!

მალე

ამ შენიღბულ გარემოცვას
ვერ ვუნახე ნიხრი,
სივრცე ნისლით შეიმოსა,
მღრღნელი ნუგბარს ხირხნის.

აგოგმანდა თემშარაზე
ავყია და მლიქვნელი,
მალე ირემს შეკაზმავენ
ჩაკვაჭული სიქველით.

ეს რა მოგვდის, ხედავთ, ხალხო -
ცამ პირჯვარი დაიწერა,
ჰაი, ჰაი, - შემოვძახოთ,
რომ იყუჩოს რუხმა ძერამ!

ნუ

მადლობა უფალს, ამ სატანჯველით
რომ განმიახლა ბრძოლის მაზანდა,
კურთხეულ მიწას რომ ჩავამტერდი -
ოცნების დვრიტა სუსხმა ჩალადრა.

წამოვიმართე და თვალს ვუსწორებ -
იმ გაღიმებულ მყინვარის ბექობს,
გამისასტიკდა ჟამი უფრორე,
ლიუციფერი მლიქვნელებს შეფობს.

ჰოი, ზნეობავ, ნუ იფორხილებ,
ნუ აფხვიერებ დოგმის ოაზისს...
ზღვარს გადაკვეთავს ეს სიმორჩილე,
უზენაესი თვის მადლს მომაწვდის!

ჰო, არა

მრავლისმეტყველი თვალების მზერა,
აატორტმანა ტალღების ეშხმა,
ამ თანაგრძნობის ღვივების მჯერა...
მიმინო ბარტყებს აურით გეშავს.

ეჰ, მაგრამ როცა ჩამოწვა დელგმა,
ამიცახცახდა გულის პარკუჭი,
ქუხილის ელვა ჰორიზონტს კვეთავს,
ანაზდეულად წუთით დავმუნჯდი.

ჰო, არა - ვიწვევ ჯადოსნურ მარხილს,
რომ ყინულეთის დემონებს მივწვდე...
დამარცხებულის წავშალე კადრი,
მებრძოლი სულის ჩამოვცრი ტიტრებს!

განსჯის ფურცელი

გზადაგზა როცა იფეთქებს ელვა
და ყოჩივარდებს ქარი დაზაფრავს,
მინდა, რომ შენი გულისთქმა მესმას
და განმიქარვოს ურვა მაზანდამ.

მაგრამ არ არის ეს ის სურნელი,
რაიც რომ შვებას ნაზად მოსცრიდეს,
ვაცრემლიანე განსჯის ფურცელი
და მზესუმზირის ყლორტი მოვწყვიტე.

თანმიმდევრული ეს აღმაფრენა -
იმ განშტოების ტრამალს მოჩირკნის,
ღვთაებრივ სუნთქვას ვიგრძნობ ნამქერად
და შემიფარებს ჩრდილი კოპიტის!

დაღმართის ზღუდე

არსებულ ნაზავს იქედნურად
რომ წარმოსახავ,
უფსკრულეთისკენ მიშვებულა
აზრი მცონარა.

ო, დაბრკოლებამ ჩაამუხლა
დაღმართის ზღუდე,
ეკლის გვირგვინი დაახურა
კომეტამ ღრუბელს.

აქ კი ბერმუხა, ბოლო წლების
სიდინჯეს ითვლის,
გულის გადახსნას არ ვეშვები
და მიღრენს ფითრი.

ფარისევლის ფანტომი

ეჰ, კრავი ვარ, მოჩანჩალე,
დამაბრკოლა სიავემ,
თუ შენამდე მოვალ მალე,
ვინლა გამატიალებს?!

შენი სითბო ვიგულისხმე,
რამაც შექმნა სამყარო,
მოკვდავმა ხომ საუფლისე
თავი უნდა დახაროს.

ფარისევლის ფანტომია,
აჯეჯილდა ავი დრო,
ცოდვა მხრებზე დასწოლია -
ვინაც გული გამიპო!

ვერ ვითავისებ

სიტყვის ქვეტექსტი, როს ათრთოლებს
ტატნობს უჩუმრად,
სისხამზე მიწვევს საამბორედ
საყდრის ჩუქურთმა.

ო, სინანული როცა ასე
მეუცხოვება,
ვერ ვითავისებ მოკასკასე
სულის ცხონებას.

ჰოდა მივყვები, ხოდაბუნის
მიღმა ღრანტეებს,
ეს ორჭოფული ბრმა საცდური
სივრცეს ატყვევებს!

არ იქარწყლება

როგორ გაირბინეს წლებმა,
როგორ შეიფერთხა მუხა,
სიზმრებს აღიონი კენწლავს,
გვერდი გაუხუნდა ბუხარს.

ო, ამ ტკვილების სივრცემ,
ისე ამიჭარხლა კრედო,
ემმას დუელში რომ ვიწვევ -
სისხლი ეწვეთება ფერდობს.

როს არ იქარწყლება ტანჯვა,
სხივებს ბურანში რომ ვეძებ,
რისხვა მომხვევია ჯაჭვად,
მაგრამ შეუძლებელს შევძლებ!

შერკინება

ო, ეს დღევანდელი ურვა,
წარსულს აექერცლა ფესვზე,
იას ჭინჭარი რომ სუსხავს
ცრემლი აუგორდა ვერხვებს.

მთვარემ ჩაიმუხლა თითქოს,
ვარსკვლავს აქოჩრა ქეჩო,
ზვარში მოძახილი მიხმობს,
ბაგას მოვაშორე ჩენჩო.

აუ... როგორ მიჰქრის გედი,
როგორ გატრუნულა ტურა,
ამგვარ მისტიური ხედვის
ხიბლი ერკინება ბურანს!

შეიფერე

ნუ დასწამებ ცილს და
ნუ ალესავ იარაღს,
ის ხომ ერთ დროს სცლიდა
ერთგულების ფიალას.

ის ხომ ისევ იქა ზის,
სადაც თრთოდა ზამბახი,
გულს ნუ ახვევ სილაში,
შეიფერე - ნახვამდის.

რა ვუყოთ, რომ განგებამ
არ განავრცო თქვენი გზა,
ალი ისე არ ქრება -
თუ სუსხი არ შერისხა!

პინგვინები

ჩირგვში უმნოდ მიყუჟულან
მოტიკტიკე პინგვინები,
ანგელოზმა მიჩურჩულა:
"ნუ განიცდი, ნუ ფითრდები..."

ნუ აყვები ღრძო ბუნების
საპიარე ოინბაზებს,
ერთგულების რუდუნებით
მოილოცე ლომისაზე".

ჩაეჭიდა ქარაფს ჯიხვი,
შეკუნტრუმდა ქორბუდა...
გათოშილი ღამის ჭირხლი
ალიონმა მოგუდა.

სწორედ ასე ჩაიღვენთა

რადგან თანხვედრ ესადაგა
ამ განწყობას ფერთაცვლა,
შემოდგომის მზა ბარაქას
ჟამი ციმ - ციმ შესანსლავს.

სწორედ ასე ჩაიღვენთა
სულიერი განწყობა,
მაჯმაჯურებს დაიფერთხავს
ეს მაჭარი სათრობად.

კბილებს ისე აკაწკაწებს
ემხი დამსკდარ ბროწეულის,
ავიწყდება განაწამებ
სუნთქვას რისხვა მორეული.

ჩაიმუხლა ფოთოლცვენამ
არემარის მშვენებად...
დაე, უფლის იყოს ნება -
ტირიფის ამღერება!

გაუფასურდა

როს ციბრუტივით დატრიალდა
აზრის მარქაფი,
გაუფასურდა სატიალე
ჯანყი სარკაზმის.

ჰო, მაგრამ როცა მოჰაექრე
ჩხრიკავს ნალვერდალს,
გაუცხოების ვიწრო სანგრებს
ღვარძლი ჩახერგავს.

არა, არ უნდა აგაცემუტოს
ხიბლის ზმანებამ...
ამ სამხილების სასაცდურე
თრთის უკარებად!

არ დანებდი

ყელს იღერებს ნაზი გედი,
განდეგილობს, იმორცხვებს,
აუთრთოლდა თივთიკ მკერდი,
ეხუტება მიმოზებს.

შორს ვერ იფრენ, რადგან ამფერ
ჩაიყუჩე ფრინველო,
გულის ტკივილს როცა ამხელ
სული ვედარ მლიქვნელობს.

როს მოშურნემ შეგამჩნია,
უმწეობას არ დანებდი,
რაც ნაღდია, რაც შენია -
გადმოვიდა ალავერდი!

შენი მაღლი

როს ჩაწყდება სხეულს სივრცე,
სულს რომ ქვესკნელს ჩაიტანს,
სიტყვას როგორ გამოვცრიდე,
თუ არ გიგრძნე თავიდან.

მართალია, შენ გაფრინდი,
ანგელოზის ჩვილი ფრთებით,
მაგრამ დარჩი ის საწყისი,
რაც არასდროს შეიცვლება.

რაც სიხარულს მანიჭებდი,
რა ლაზვარიც მომეველინა,
გაუსაძლის ყოფის გზებით
ქვეცნობიერ იშვა დრტვინვად.

სიცივემ რომ ამიტანა,
შიშის გრძნობა მიხსნის ხელ - ფეხს,
შენი მაღლი დამიფარავს,
როს მინოსი მომიხელთებს!

დასახვეწი

ვერ ავუღე ალღო
ნაუცბათევ განსჯას,
ყვავილნარის ახლოს
სივრცეს ბული ფარცხვს.

ჩაეხლიჩა სიმი
აღტკინების ექოს,
ხორცმეტების ბლილი
ასწვდა სულის ბეჭობს.

დასახვეწი რჩება
ლოგო მატთანეს...
ეს ციური გზნება
მაინც მაფრთიანებს!

საცდურის საგმობი

შუბლი ამეწვა, გადათქერილ
მამულს გავხედე,
ეხამუშებათ დაკოჟრილი
სახრე სახედრებს.

მაგრამ იმდენად გადიდგულდა
ყალბი ელიტა,
საერისკაცო მრწმსის სუნთქვა
ჩამოგვეწრიტა.

ეჰ, გვაზღვევინებს როს განგება
საცდურის საგმობს,
საშვილიშვილო აღდგინება
გულისთქმას გვამცნობს!

აღარ მინდა

ეშმამ ჩაახველა -
თუ ბრბოს გნიასია?!
ბრიყვთა თვალთახედვამ
უფსკრულს მიგვასია.

არა, აღარ მინდა
როლი საორჭოფე,
ცრემლი ჩამოსდინდა
კულისს ნაოჭებზე.

ელვამ დაიქუხა,
შარა ატალახდა,
ბერმა ჩაიმუხლა -
მაჯის გასამართად!

სისხამის ექო

ისე საოცრად მომეყურა
სისხამის ექო,
ბაგე გახსნილი ფანჩატური
თვალს უკრავს ბექობს.

ეს შემართება ქარაფების
ათინათია,
ცისკრის მაშხალა ქვათა ხედის
თავზე ანთია.

ჩაფარცხულია ღამის კადრი
ისე ირიბად,
ქორბუდამ ლორთქო იალაღი
მიმოირბინა.

ყოჩივარდებით მოიჩითა
ჩემი კარეტა,
ამ სილამაზემ უმწეობის
ხვატი ახვეტა.

მოკვდავის ვალი

როს ჩაყუჩდება ვარია,
ტურა რომ იწყებს გნიასს,
მაშინ მოკვდავის ვალია,
არ დაუზავდეს წყვილიადს.

მაგრამ მთავარი ის არის -
ვით აცოდვილებ ღამეს...
ნაწრთობი ბედის ისარი
გააშანშალებს ღარებს.

ყოფიერების ვარამი
თუ არ გიბჟუტავს თვალებს,
როს ჩაბჟირდება წკვარამი,
რიჟრაჟის ღრიჭოს ალებ!

მერამდენედ

ქეჩო ერთად მოიქექეს
ნაზამთრალმა ციყვებმა.
ჩაელიმათ მიწყვი ვერხვებს,
ოფლი ხნულში იღვრება.

ამ ყურცქვიტამ მერამდენედ
ისე შეიკუნტრუმა,
ვითარც ვერვინ შეაჯერებს
გოზინაყს და ფუნთუშას.

ტყის ბინადართ არ უცდიათ
სამწყოს გაჩანაგება,
მაგრამ თავად ჩაუქრია
ბრიყვს საუფლო ხატება.

ტირიფს ძეწნა ეამბორა,
ცრემლი წასკდა ორივეს,
დათვმა ცალყბად გაიზმორა -
ჩასცხო ტორი მორიელს!

თუ შეიკრა

ღვარძლს თუ აზრი დაატანა,
თუ შეიკრა ჯადოდ დასი,
იჯეჯილებს შარლატანა,
მოედება სუნთქვას ხავსი.

არ ჩაყუჩდეს ოდეს ქნარი,
დაეწიოს ლოცვა მოგვებს,
რაც არ უნდა გაჩნდეს ბზარი -
თანაგრძნობა არ დაობდეს.

ყველამ თავის კაკალ გულში
უმკაცრესად ჩაიხედოს...
სათნოებავ, დაფაცურდი,
რომ არ მისწვდეს მღრღნელი ერდოს!

არ გაჰყვება

როს დაყნოსა მსუნაგმა
და შეიცნო მსგავსი,
აჩხრიალა ყულაბა,
ასულდგმულა ნავსი.

თითქოს ტვირთი მოხსნესო,
ისე გაიცუნდრუკა...
- თუ ყამირი მოხნესო -
თესლი ხარობს უკულმაც.

არ გაჰყვება მარადისს
სალხინეთის გნასი,
ჯოჯოხეთის კარამდი
დაძრწის ხიბლი იაზმის!

მშვიდად

რადგან ომში ძველი ფიშტო
გაუყუჩდა მიზანთროპს,
თუ რამ გულში ხინჯი იყოს
მშვიდად მიმოიფანტოს.

მოგოგმანდეს მუხის ჩრდილში
მადლიანი ფერია,
სასიკეთო დასაწყისის
განშტოების ჯერია.

ცისარტყელა ილიმის და
აიქოჩრა თავთავი,
მზეს თამამად მიეფიცხა
ამორძალის ნაწნავი!

არა ისე

ზენაარო, მოგვიმრავლდა
ცრუ მლოცველთა დასი,
თან, რა ციმციმ განიქარწყლა
მორჩილ გზნების თასი.

ყველას უნდა ესადაგოს
აღსარების ყადრი,
რომ თვის სულში ექადაგოთ
ზიარების მადლი...

არა ისე, ვით იუდა
აღიქვამდა სერობას...
ქვეცნობიერ ჩაგვებუდა
გასაწირის ქველობა!

ისე

ისე გოგმანებდა მწყერი,
გულში სიქორფავე მენტო,
ტატნობს ვეხებოდი ხელით,
მკვირცხლად ჩავივლიდი ფერდობს.

ქვეშ - ქვეშ გამოხედვის ხიბლი,
ისე ათროლებდა ვერხვებს,
როგორ შევბედავდი ხითხითს
ოდით ამოუცნობ შემხვედრს.

იმგვარ განშტოების ჭვალი,
ახლაც გამიელვებს ისე,
დროა შევაცურო ნავი,
ტალღამ ამიტაცოს მზისკენ.

გული უბერდებათ

რადგან ეტმასნება ამ აურას,
ბეცი სიკირკიტე საგრძნობია...
როცა გაწბილება ეცნაურათ,
აჩრდილს ყავარჯნებზე დაყრდნობიან.

როცა ქარაშოტის სიძლიერე
მიწყივ აწაკწაკებს ძვლების ძგიდეს,
გული უბერდებათ მიწიერებს,
ზღურბლზე აფიშები გადაჰკიდეს.

ჰოდა, ამ სპექტაკლის პრემიერას
ბევრი ჭირვეულად ითავისებს,
ტურამ ჩაახველა გემრიელად,
სვავი ჩასაფრენებს იკაპიწებს!

ვერიდები

ოი, როგორ შეიფერთხა
დღეს ბერმუხას ტოტები...
მინდა რაღაც ისე მეთქვა,
რომ ჩავცხრილო ცოდვები.

ეს არაგვიც, აქ რარიგად
მოაცურებს კუნძებს...
ვეწირები ღვარძლს ტარიგად,
გული რას არ უძლებს.

ვერიდები მაკვარანცხებს
და ავცია უძლებს...
როს განგება მირონს მაცხებს
სტრიქონს ვასათუთებ!

კიდევ ერთხელ

იბარაქა სეტყვამ,
ტლინკებს ისვრის კვიცი,
ტლაპოებში ქექვამ
შეცბუნება იცის!

გადიკარა როცა
დაილანდა ძერა,
სკვინჩა კირკნის მოცხარს,
ნისლი ფარდაგს კერავს.

შორი გზა მაქვს წინ და
მუსტანგს ვვარცხნი ფაფარს,
ერთხელ კიდევ ვსინჯავ,
რომ შევერწყა ზღაპარს!

საცოდვილოდ აიძაგრა
წუთისოფლის ლატანი...
გაცვეთილმა საიდანლაც
მოადინა ზღართანი.

ეჰ, რატომღაც გამიმძაფრდა
საჩოთირო შეგრძნება,
განერიდა წერო ზამთარს,
არ ღირს ფიშტო ფეთქებად.

ჰოდა, უნდა ვაგვირისტოთ
იმ განწყობის თილისმა,
მიღეთმა რომ საქილიკო
არ განავრცოს წილისყრა.

ვერ მიაღწევ

სისხამზე რომ აწუწკდება
ნაძირალას ქილიკი,
მაშინ ძნელად ჩაყუჩდება
ცრემლმდულარე ტირიფი.

მოცარული როს ნიადაგ
განაქიქებს ირგვლივ მყოფთ,
ზნეობა რომ ახიაგა,
მიმოაფრქვევს მგესლავ ცოფს.

ჩაიყუჩე, უტიფარო,
ვერ მიაღწევ საწადელს,
ხედავ, მიწყივ სავალალო
სიმახინჯე ჩაგპარსეს!

ბალაგნის ჩრდილში

როს იბრწყინვალა სისხამის ფუნჯმა,
მიმოიქარგა ყოფითის დროშა,
წაიტკტიკა გულდია მუნჯმა,
ძარღვებში სითბომ გაკვესა შროშანს.

რით ვეღარ მივხვდით წუთისოფელი,
რომ მიმოაფრქვევს ბალდამ სამსალას...
სიკეთის თქორის განმსხვისებელი
ბალაგნის ჩრდილში უბრად ჩამჯდარა.

დროა, შევჩივლო სულის დოსტაქარს,
დროა, იხედნოს კუნტრუშა კვიცი,
თხუნელა მოხნავს თავის მოსახნავს,
სვრელის ბოლოში მიქელა იცდის!

არ მაპატიეს

ყოველ ცისმარე ვანთე სანთელი,
ვარამის სუსხი ცრემლად ვანთხიე,
მიმოვუფხრიწე უკუნს ფარდები,
მრწამსის სიობლე არ მაპატიეს.

როცა რომ გულმა გაიხალისა,
მიმოვეკონე ყოფით მანტიებს,
ბოლმის სირენის კვნესა გაისმა,
ვარდების ყნოსვა არ მაპატიეს.

არ ვეპუები ზურგს უკან ქილიკს,
მიღეთი თითხნის გულღრმო ქარტიებს,
ჩემში მოზღვაავდა იმედი დილის
და გაღვიძებაც არ მაპატიეს!

ყინვის სითეთრე

თვალს რომ შევაავლებ შორეულ მწვერვალს,
მეახლოვება ყინვის სითეთრე,
რუხი მიმინო ჰორიზონტს სერავს,
მესკია ჩუმ - ჩუმ ბუდეს იკეთებს.

როს ამიგორდა ღაწვზე კურცხალი,
კრძალვით შევნატრი ფრთოსანთა ნადიმს,
დააქაშნიკა ლომმა პურ - წყალი,
მთვარეს ღრუბელი ჯიხვის რქას აწვდის.

მამულო, შენი ღირსების მადლი
თვითეულისთვის დიდი ტვირთია,
დღევანდელობის ჩაბჭირდა კადრი
და საცოდვილო გროშებს ითვლიან!

რაც არ უნდა

როს განწყობა განივთდება,
ჭირს თანხვედრის მიგნება,
აზრი ციმციმ ჩაიცრება,
თუ არ შეკრა სიტყვებმა.

მომხდურს უნდა შეაგონო -
ქედს აროდეს მოიხრი,
რაც არ უნდა შეგაღონონ,
ვალს პირნათლად მოიხდი.

აჰა, ძეწნა ილიმის და
ვარდს გაშლია კოკორი,
ადგილზევე აჩორიკა
ბრიყვმა ბეცი ჩოჩორი.

კვლავ აუხდენელ

ო, განსხივებავ, უსათნოესთა,
როს წარმოსახეთ უპოვართ სივრცე,
იმ გაწვილების ფიცხელ კაემანს
საწუთრო მწველი ამბოროთ მივსებს!

სულს რომ ხინჯები მიეტმასნება,
სხეულს ნუგბარის სიმსუყე ძმარავს...
მოუხეშავი თავშეკავება
აკვალიანებს განმუხტვის ძალას.

ეჰ, ამ უხიაგ სულდგმულთა გენი,
ბევრ ნაუცბათევ სიამეს ჩახრავს...
კვლავ აუხდენელ სიზმართან ვრჩები
და ვაჩუქურთმებ მომავლის ჭახრავს!

თუ არ ვაკვნესე

გაუგებრობით გათოშილ აზრებს
გაასასტიკებს ჯანყის ზმანება,
ქარბუქი ისე ახშობდა კარებს,
სარკმელს ცრემლები ეწანწკარება!

ამ გამოკეტილ სივრცეში ყოფნამ
მიმომწუხრა სულის სიმუნჯე,
ჭერში დამურა მალ - მალე ოხრავს
და თითქოს ძირბველ ვარამს იყუჩებს.

ეჰ, ჩავაშტერდი მიმქრალ საცეცხლურს
და შევაწონე ფიქრი ნაღვერდალს,
თუ არ ვაკვნესე სიმი ახლებურ -
ჟამის თაკარა ასე ჩამფერფლავს!

რაო, რაო

ფოთოლცვენის ჰარმონიამ
დააკნინა შარიშური,
ქარის სტვენას აჰყოლია
შემოდგომის ალიყური.

თავს დაუხრის სიმარტოვე
გაშიშვლებულ სისადავეს,
ჭალას დელგმა დაატბორებს,
უცახცახებს გზირს სადავე.

რაო, რაო, ზამთრის სუსხმა?-
ვერ ვიქნები გულგრილიო!
ქარბორბალას ამოსუნთქვა
მიმოხვეტავს ქსიქსილიონს!

ვიწინამძღვრებ

ჩავათლი წითელ ხაზებს
საშინელებათ ნუსხას,
ემმა ტიკჭორას ავსებს,
ბრჭყალებს ჭინჭარი სუსხავს.

დიდხანს ვათრიე რადგან
განსაცდელების ტვირთი,
მიმოვიპკურებ ბადაგს
და ვიწინამძღვრებ სიმწრით.

რადგან მითოსის ხიბლი
მეზმანა ასე ცხადად,
მთვარემ მოზიდა მშვილდი,
ცდომილი იწყებს ცახცახს!

დროზე

მჭვარტლი ბოლავს მიწიერთა გარშემო,
ყლორტი მყარად ეჭიდება ჭიგოს,
საზანდარი ისე მინდა ვაჟღერო,
რომ ჯიგარი აუტოკდეს დიდგორს.

ისე უნდა ანათებდეს პირიმზე,
რომ ყვავილებს ცრემლი დროზე შეაშრეს,
გული წყენას რადგან ძნელად ივიწყებს -
გზები თანხვედრ ჩაიხერგა შენამდე.

სიო მაინც იმ დონეზე მამშვიდებს,
რომ განწყობას მივუჩინო ადგილი,
სანამ ქარი თმებს ბოლომდე აშლიდეს,
დროზე უნდა მოვიხვიო მანდილი!

საგვიანო შინდები

მიმცხრალ იდუმალ სამყაროს
უნდა ვუღვივო კერა...
თუ თავის დროზე არ დარობს,
ვარსკვლავი კოპებს კერავს.

ეს საგვიანო შინდები
ისეთნაირად ხვნიშინ,
თითქოს მეც ისე ვწითლდები,
როს ნაცარტუტებს მესვრიან.

ეს წინათგრძნობა ოხერი
ქურაში ისე იწრთობა,
ვით დახარკული სოფელი
მოაგვირისტებს პირობას!

ქვეცნობიერ

როს ჩავკიდე სიოს ხელი
და მივყევი კოინდარს,
ქვეცნობიერ ის პირველი
თრთოლვის მადლი მომინდა...

მაშინ ჭალას ამშვენებდა
არაბულას ჯირითი...
ეჰ, სამოთხის საჩვენებლად
ეკლებისკენ მივილტვი.

მალე ნისლი ჩამოწვება,
ინაბება სირთულე,
კოკორი არ გამოცხვება,
ახლოს თუ არ მიგულე!

გუმანს რომ ვენდო

სამყაროს როცა ჩამოულამდა,
მაშინ ლაციცმა იწყო ნავარდი,
როცა სიწმინდე ლამის სულს დაფავს,
განწყობას ჭვალის ფხით ვიკაწრავდი.

შემოეპარა ხმაში ცახცახი
ცრუ თანადგომის ანომალიას,
ანაზდეულად მაინც გავცხარდი
და სუნთქვა ერწყმის სიმწრის არიას.

თვალწინ დამიდგა ლიუციფერი,
ბრმა ქვესკნელეთის ჭინკების როკვა,
გარდუვალია ჟამი კირთების,
ვერ ვითავისე ქვემორე ხოხვა.

ვერ ავეტუზე ნიღბიან ლანდებს,
ვერ მივეახლე უწრთობ კაპიტანს,
მინდა სულეთის კიაფი ჩანდეს,
ღრმო დაფდაფების ხიბლი არ მინდა.

ვუახლოვდები გოლგოთის ბექობს,
გამომელია მუხლებში ძალა...
მინდა, ერთხელაც გუმანს რომ ვენდო
და მივაგებო კანდელი ფარას!

არ მიმატოვო

როცა ბუნების წიაღი
ძაძებით მიმოითალხა,
კოკისპირულის გნისი
აკაწკაწებდა ფილაქანს.

თანაც ვტიროდი ამგვარად,
ცრემლი ნიაღვარს ერთვოდა,
კოშმარმა გული ჩაღარა,
ელვა მაშხალებს მესროდა.

შიშიც აყეფდა მგესლავი,
ლანდები მომდევს ფეხდაფეხ,
ნეტავი ოდეს ეს წამი -
დროს ნულარ გადაკვეთავდეს.

წუთისოფელო, მუხთალო,
ნუ აჭაჭანებ ყიამეთს,
არ მიმატოვო უფალო,
რომ მივაკვლიო მზიანეთს!

საჩოთირო მხილება

განა ვის არ უხარია
სხივის ამობრწყინება,?!
განდეგილი სტუმარია
საჩოთირო მხილება.

როს ბუნდოვან წარმოსახვას
ჩაუბჟირდა განწყობა,
წუმპის ღვარძლის ამოხაპვა
უძლურია საწრთობად.

რადგან შუბლი შეუხურდა
დაკნინებულ ავციას,
მზემ ხურდები დაუბრუნა
უკუნეთის ქარტიას!

სუნთქვამ იტვირთა

ვერ ვითავისე როს განწყობა
განაწამები,
ჩარაზულია წრფელ საწრთობად
გულის კარები.

ამეკვიატა ცის სილურჯე,
მიწის ბზარები,
ვერა და ვერა, ვერ ვიყუჩე
ხმა ნაკრძალები.

ო, მიწიური ეს ღიოფი
სუნთქვამ იტვირთა,
სათნოება კი შვებით მოცრის
სითბოს სიმწრიდან!

შხუის მაშხალა

რომ მოგეფონოს გულზე ნიავი -
გახსენ ფანჯარა,
ტატნობზე მსრბოლავ იალ - ციალით
შხუის მაშხალა.

სარკმელში როცა სილუეტმა
შემოანათა,
გააცისკროვნა გულის ფეთქვა
შენმა ბარათმა.

ეს სიზმარია, თუ მთვარეულ
კედლებს დავყვები?! -
სული ქოთქოთებს ჩამწარებულ
ბჭობის თანხმლები.

ფანჯრის ცვარ - ნამი შეეწონა
ცხადის მარმაშებს,
ჯერ განთიადი მიმომქროლავ
დიმდამს არ აჩენს!

ასე რად

თვალში თუ ჩადგა ნათელი,
გული საგრძნობსაც იტვირთავს,
ეს წარმოსახვა თანხვედრი
ჩაცხრილულია ფიქრიდან.

მაინც რა უნდა საწუთროს,
ასე რად მექილიკება?!...
რაც უნდა სული ამწუხროს,
წუთიერ დამილხინდება.

საკმეველს მაინც ავანთებ,
სანთელსაც ავეფიცხები,
უფალი მამცნობს დანარჩენს,
ვით ვაკრიახო სიტყვები!

მნუსხავი ხიბლი

როგორ საოცრად მეუცნაურა
არდავიწყების მნუსხავი ხიბლი,
თითქოს შევერწყე კამკამ აურას
და ნაკრძალეთის წიაღში მივექრი.

წინ მეგებება ნიმფების დასი,
თან ვეკონები ედელვასებს...
მალე დემონი ჯიხვის რქას დასცლის
და მანანებით პეშვებს აივსებს.

შორეთში მჭახე გნიასი ისმის,
ამ ქროლვის ეშხიც განაცრისფერდა...
თითქოს მაფხიზლებს ყივილი მიწის
და ქარაფები კალთებს იფერთხავს.

აქ არემარეც მიმოიქუფრა,
ტატნობს ეამა თქორი ფანტელთა,
შეცბუნებული ნისლს მოვიხურავ
და ვუბრუნდები მიმქრალ ნაღვერდალს!

გაწბილების ნაშთი

ეს ორჭოფული ფიქრები
სავალალოდ რომ იმუდრებს,
ჩამოელვინთა კვირტები
ადამიანურ სისუსტეს.

სული როცა რომ ბეჩავობს,
ფეხქვეშ ეგება საწადელს...
უნდა იფრთხილო კენტავრო -
მარულა რომ არ ჩაგმწარდეს.

რადგან გრძნობების თამაში
ქსელებს დახლართავს ირიბად,
საჭირბოროტო კამათი
სად აზრის სალტეს ისხლიტავს.

ეს საგულქვაო სიფითრე
იმ გაწბილების ნაშთია,
როს მიწიერი სიბიძგე
მიამუხრუჭებს ხვაშიადს!

ვერ ავსანთლე

თუნდაც მზის სხივს მივეტმასნო,
ან დაგვრიფო ენძელები,
ვერ ავსანთლე - რაც რომ მამცნობს,
თუ რარიგად მეძნელები.

ვერ გავშალე ფრთები ლაღად,
ვერ მივყევი ქარაშოტებს,
კვამლის ბული გულს მიკაწრავს,
ჩაეტმასნა სული ტოტებს...

ეს რა მოსდის დამფრთხალ ფაშატს,
ვერ ითვისებს ამ ჭიუხებს,
მტრედს ნამცეცა ბარათს ვატან -
ქვეცნობიერ სამზეურებს.

ვერ ვივიწყებ

ცისარტყელამ მიმოქარგა
სილუეტი მონატრების,
აიკეცა მუხამ კალთა,
დაიბერტყა მტრედმა ფრთები.

მოუხშირა მწყერმა ღულუნს,
მოუმწიფდა თავთუხს ღაწვი,
მტევანს გარსში სითბო უდულს,
ღრუბელს სხივის მაღლი აწვიმს.

როცა სუნთქვის მოძახილი,
იმ შინაგან ბუზღუნს ამხელს,
ფურისულა ისე ტირის -
ვერ ვივიწყებ ფერმკრთალ სახეს!

ვარდების სიფრიფი

ისე დასჭევეს ცისკრის ზარებმა,
შეიკუნტრუმა წუთით ქორბუდამ,
ამ სასიამო გამოდარებამ -
ლამის ბერმუხაც ააოხუნჯა.

გალობს ნარჩიტთა კეკლუცა დასი,
ცრემლებს იწმინდავს დეკა და ძელქვა,
მინდა, რომ მივყვე მხარდამხარ არწივს,
მინდა ვარდების სიფრიფი მეცვას.

ამ ზენაარი ეიფორიით
ქერუბიმების ვიყნოსე გეში...
და მომავალი პრეისტორიის
გაუმუფრავი სასმისი შევსვი.

ვერ მოვიშუშე

ასეთ უღრანის შემყურემ,
ვით გავიკვლიო გზა - შარა?!
ამ გულფართხალა ბელურებს
მიმოეყინათ ქანდარა.

ვერ მოვიშუშე ნიადაგ
ეკალ - ბარდების ნასისხლი...
უფსკრულის ზღუდეს მიადგა
დაკოჭლებული ნარციზმი.

შემოეცრიცათ ურმული
ქუსლებ მიჩხვლეტილ სახედრებს,
სერაფიმების ჩურჩული
ისევ ზეცისკენ მახედებს.

ამოიწვერა მთვარე და
ღამურამ ზვინში იმუდრა...
ჩათვლიმა ჟამის ნაღვერდალს,
ვპერწავ ნავსაყუდს ფიტულად!

ხვალის ზღაპარი

ამ ქვეცნობიერ გულის ფანცქალით
ატოკდა მაჯა, მცხრალი კადრია,
მიმოიხუნძლა ხვალის ზღაპარი,
იშუშებს ვერხვი მეხის ნატყვიარს.

ცაცხვმა აღაპყრო ცისკენ ტოტები,
მხატვარმა ფუნჯი თქორს შეაგება...
ცდომილო, მყოფადს ესახსოვრები,
თუ დაუდგები ჩრდილებს თავდებად.

მომღიმარ თვალთა ეს სიანკარე
ამ ჩემს ყიამეთს ეცხო მირონად...
კარში აღრენილ ცუგას ვაწყნარებ
და სივრცემ ხელი გამომიწოდა!

გალიმების სიტბო

ისე გაითომა არემარე,
ისე ჩამოზნელდა ირგვლივ,
ტამარს ახლოსაც ვერ გავეკარე,
შარას მოსდებია ჭირხლი.

ბექობს მოეძალა წელზე ხავსი,
მთვარე დაეკიდა წკიპზე,
სულში სიმარტოვე ისე მაწვიმს -
ჟამი საქილიკოდ მიწვევს.

იქნებ წარმოსახოს ნალვერდალი
შენი გალიმების სიტბომ...
ჰოდა, იმ კენწეროს ავეკარი,
ძირძველ საწყისთან რომ მიხმობს!

სუნთქვამ იმარხულა

ციურ სისპეტაკის ხიბლი
ფიფქად მოეფინა სივრცეს...
ნაბიჯს საწინსვლაოდ ვითვლი,
რწმენას სიანკარით ვივსებ.

როცა განშტოება ერწყმის
ამგვარ ალტკინების დვრიტას,
გუნდა მოვიმარჯვე შენთვის,
ღრუბელს გაფითრება ფილტრავს.

სუნთქვამ იმარხულა წამით -
ყინვის სამოსელის მიღმა...
იქნებ ამეხილოს თვალი,
იქნებ ჩავუსაფრდე იღბალს!

უნდა დაედაროს

ისევ მაგონდები, ისევ ,
ველარ დაგივიწყე, ვერა...
ისევ მოვიღერებ კისერს,
ისევ მზის არილი მზვერავს.

ნუთუ ვერ გიხილავ ოდეს,
სანთელს ვერ ჩამოვქნით ერთად,
მინდა ნეკერჩხლივით ვკრთოდე,
მადლი შევისრუტო ფერთა.

შინდებს შემოენთო ალი,
ხავსი აუმწვანდათ ლოდებს,
უნდა დაედაროს კვალი,
შენი სიახლოვის კბოდეს!

უგანაჩენოდ

დაღონებულა მეცხვარე,
მიიზღაზნება ფარა...
შარას გზირები კემსავენ,
გაუტანლობა მზარავს.

გაქსუებულა რაოდენ
ახირებული მზერა...
უგანაჩენოდ დაობენ,
ხოხობს დააცხრა ძერა.

ქარაფზე გადმოეფინა
ამჭვარტლებული ნისლი,
განწყობას ჩამოეძინა
აუხდენელი სიზმრით!

თავკერძა წყენა

ისე ჩასაფრდა ჯმუხი დაისი,
ისე განავრცო სუსხის თარეში,
ღვარცოფმა თითქმის შთანთქა ხალისი,
ლამის ჩაბჟირდეს სული მახეში.

გამოიკვეთა მოყვასის რისხვა,
სივრცემ ისრუტა შლეგური აზრი,
ნისლები ლამის ეშვებად იშვა,
აღქაჯი მთვარეს კოფოზე აზის.

თითქოს ჩამესმა ვარსკვლავთა სტვენა,
მეც ვეხმიანე ნაგვემი ხვნეშით,
ძნელად შუშდება თავკერძა წყენა
და აცოდვილებს სამყაროს შეშლილს!

ხილვის იმედით

ჟამი გარანდავს მგესლავ კაუჭებს,
ვისიგრძეგანე მხრებზე დავარდნა...
თითქოს, ანაზღადა ჩავებლაუჭე
მოწმენდილ ცაზე მეხის გავარდნას.

არ მიკვირს, როცა გაგრიყავს თემი,
ბრბოს ბლუ ქილიკიც არ დააყოვნებს...
გაურანდავი ღრუბლების გემი
შეეწირება ვარსკვლავთ საცობებს.

მწამს, რომ გავყვები მერიდიანებს
უზესთაესის ხილვის იმედით...
აწმყოსთვის რადგან დავიგვიანე -
ვაგულიანებ მყოფადს მცირედით!

კვარცხლბეკის ქიმზე

როგორ შევწოდო, ერთ დროს ცახცახი -
ჩვენი ედემის ედელვაისებს...
დღეს კი ტირიფი, ტყავის გაცლამდი
კრძალვით შესტირის მთრთოლავ აისებს.

არ იკურნება, რადგან ადვილად
გულს ჩაკირული სევდის კირთება,
ამგვარ სიობლის მსუდრავ სამხილად
უკმარისობა მესაგზლისება.

უბერებელი კვარცხლბეკის ქიმზე
ჩამოდნა ფერთა ნაზი სურნელი,
ხილული ხიბლი შეფარვით მიმზერს -
გაწკიპული და განუკურნელი.

არ ვემონო

ვდგავარ კლდის ქიმზე,
ცხოველმყოფობს ირგვლივ ბუნება,
საცდურის ჯიბრზე
სიანკარე მესალბუნება.

არ დააყოვნა,
მიმასპინძლა შხაპუნა წვიმამ...
მედროვე მონა
ყბედ დემონებს მონეტას სწირავს.

ო, როგორ ნათლად,
ჩანს აქედან მოკვდავთ ფახფახი,
გამძაფრდა ნატვრა -
არ ვემონო ციურ საძრახისს!

მხოლოდ

არა, აპრეხილი წარბი,
არა, გაწბილების ნესტი...
შუბლზე სიპირქუმე მაწვიმს,
ჟამი აბლაბუდებს მესვრის.

არა, გაცვეთილი ენა,
არა, საქილიკო მრწამსი...
ქუსლი აუწითლდა მერანს,
ხონჩას ჩამოემხო კასრი.

არა, შემართული ხელი,
არა, დატენილი ფიშტო...
შაშვი თვის სიობლეს მღერის,
მოლი ცის ზღვაურებს იშრობს.

არა, გაყიდული მიწა,
არა, ნასხვისარი ცხორი...

სივრცე, როცა ძონძებს იცვამს -
თანხვედრ აფუვდება შმორი.

მხოლოდ სიყვარულის ნამი,
ისე დაგვეთქოროს უნდა,
როს ის საუცხოო წამი -
ჩამზრალ ნაიარებს კურნავს!

განსხივება

ჩემს თავზე რომ დატრიალდა,
საწისქვილო დოლაბი,
უდღეურო მატრიარქატს
ეწვის ლაწვი ცნობადის.

ისტორიის ლაბირინთებს
ჩაქსოვია მარწუხი...
ვის ლაქლაქი აქვიტკირებს,
ვინ ბრიყვს თავსაც დაუხრის.

ღმერთმა ცრემლი არ მოაკლო
გასაშიფრავ განთიადს,
ტკივილების სასიახლო
საცდურეთის ფანდია.

მაინც ნულარ გაგვიკვირდეს
განსხივება განგაშის,
თუკი სული საგვირისტე
თანადგომას არ ჩაშლის!

სამწუხაროდ

ისე უნდა დაიხატოს
წინათგრძნობის ფერები,
რომ სუნთქვაში ჩაიხადროს
აზრი შენაჯერები.

ისე უნდა იგვირისტოს
საკეთებლის განწყობამ,
რომ მოკვდავმა სათვისტომო
განიმტკიცოს თანდგომა.

სამწუხაროდ, რა გამოლევს
საჩოთირო სერობას,
განივთებულ საგალობელს
უფლავდება ქველობა!

საერთო

განწყობა რომ იბღვირება
განკითხვისა და განსჯისა,
თვით ორგულის ბეც მხილებას
მოჩვენება გადასინჯავს.

ეჰ, რადგანაც ცას და მიწას
საერთო არ დაეღევა,
მზეს ღრუბელი ისე ფილტრავს,
ჩაცხრა მდელოს ამტვერება.

კმარა, რადგან აზვირთება
ნასეტყვარი ტალღებისა -
დაღვრემილი გაწბილება
სასიკეთოდ გამესხვისა!

გადასახედი

როგორ ამაოდ დავსტირი
ამ გაუყებულ ჩეროებს...
მიყრუებული ნაპირი
უსასტიკდება წეროებს.

რადგან ყოველთვის მიჭირდა,
ქვეშ - ქვეშ ნაფიქრის გაგება,
წყალობას ველი, სიმწრიდან
რომ დამიფაროს განგებამ.

როს თვალწინ წამოიძარტა
ზესკნელის გადასახედი,
ვარსკვლავთმრიცხველის ფიქალთან
სატურნი ვერძებს გახედნის.

აჰა, ჩამოდის ციმციმად
გაუცხოების ფანტელი,
უშენობა რომ მიმძიმდა,
სარკმელს ჩაადნა სანთელი!

ვერასოდეს

ნეტავ, წუთით დამენახოს ახლოს
ცხენის კუდზე გამობმული სატანა...
ეს ფიქრები მგონი ისე ანცობს -
ლამის ქვესკნელს ახმიანდეს ნალარა.

ისე ყბედობს გარეწარი ოდეს,
უფალმაც კი გაიკვირვა ანაზდად...
და თვით გულღრძო ტარიგად რომ ბჭობდეს,
თვის სიბილწეს ვერასოდეს ჩაფარცხავს.

შეცბუნდა და აუმძალდა სული,
სხვის ხელებში სათუქსუსოდ შემყურეს,
გესლიანმა ისე ცქვიტა ყური,
რომ ნაკვთები აუწითლდათ ლეკურებს.

აიხვეტა ასაფრენი შარა,
კარტს მიმომლის ვიგინდარას ხორხოცი,
სიჩლუნგეთის სიბჟუტურე კმარა,
ცისარტყელა ნისლის თავთუხს მოცოხნის!

აღარ

ნუთუ, ამდენ ღვარძლის
განშტოებას შეძლებ,
გაწბილებას ჩავწვდი,
აღარ ვფიქრობ შენზე.

ჩემი გენის ნაკვთი
არ გიქადის ზიანს,
სიმარტოვის ბაღში
სათნოებას სცრიან.

არ წაგვლეკოს ოღონდ
წუთისოფლის ხვატმა,
სული მაინც ობლობს
ყოვლაწმინდის ხატთან!

ნურავინ

სამყაროს რომ ჩაებუდა
ქართულ გენის სიდიადე,
მთვარე ვარსკვლავს გაებუტა,
კრუხი მიწყვი იკრიახებს.
რაც არ უნდა გვაწიოკონ,
რაც არ უნდა თელონ მდელი,
საუფლისო სასიოფლოდ
ითავგვემებს საქართველო.
ნურავინ ნუ დაიჩემებს,
რომ ამ ჯიშის შესძლოს ვნება...
აცისკრებულ საირმეზე
ანგელოზი გამოჩნდება.
გვამცნობს, როგორ ვითავისოთ
განსადელის აღტკინება...
და ცდუნების სასაკლისოდ
ზეციერი წაგვიძღვება!

შემცბარი

ძლივსლა რომ შემომათენდა
ეს ღამე ნაცარტუტალი,
ტატნობის ღია სარკმელთან
ლანდად მეზმანა უფალი...

მემცნო, თუ საით მიმიხმობს
სამარადისო ზარები...
ეჟვანშებმულმა მიმინომ
დააბრიალა თვალები.

თან უახლოეს ღრანტეში
მეწყერმა დაიგრიალა,
შემცბარი თავქვე დავეშვი,
ძონძები მოსავს იალაღს.

დაქანცულ ჩამოვიმუხლე
ნამეხარ მუხის მახლობლად,
ეს სატიალე სიმუხთლე -
უღრანებშიც კი სახლოდა!

ახვეული თვალი

ო, ეს სუსხი როგორ მძლავრობს,
როგორ მტეხავს ძვლებში,
სივრცეს ლამის შეეჯვაროს
ცივ პლანეტის თქეში.

იუპიტერს ჩაულამდა
ახვეული თვალი...
მარტორქა რომ ნისლებს ფატრავს,
ძუ ფოცხვერი ღნავის.

ყინვამ ისე მიმოთქორა
მზის სარკმელის ძგიდე,
დროა, ეშმა სიმაფორთან
შლაგბაუმებს შლიდეს.

აბა, რაღას გავაწყობდი,
ამ ავყია დრო - ჟამს,
მაინც იმით ვამაყობდი -
არ ვემონე კოშმარს!

მიხსენ უფალო

ისე ჩამავლო ბოროტმა ბრჭყალი,
ძლივსლა ვპურწყალობ,
ლამის გამთანგოს, ნირწამხდარი -
მიხსენ უფალო!

მონუსხულია გარემო მწყრალი,
ნისლი სუდარობს,
არ ჩამილამდეს მახვილი თვალი -
მიხსენ უფალო!

სასწაულმქმნელი ბრიალებს კვარი -
ჟამ სასუფთაოდ...
წარმოისახა ციური ჯვარი -
მიხსენ უფალო!

ს ა რ ჩ ე ვ ი

ჩანგის წყობა.....	3
ეძებს.....	4
ჰოდა	5
თურმე.....	6
მზის რიტორიკა.....	7
სამოთხის სიო.....	8
ჭაღარის სიმფონია.....	9
უნებურად.....	10
ელვარების სხივი.....	11
სიფაქიზე.....	12
საქილიკო.....	13
არ შევუშინდეთ.....	14
სულის ღიოფი	15
კრძალვით.....	16
მჭვალავს.....	17
უჩანს.....	18
დამთავრდა.....	19
აზრით მწირი.....	20
უმზადებს.....	21
თვითმარქვია.....	22
გარანტი.....	23
ა, ეს ღალატი.....	24
რისთვის.....	25
ნუღარ იტყვი.....	26
დროა, მიდი.....	27

ვერ ჩამოქნის.....	28
მადლით.....	29
როგორ.....	30
გზადაგზა.....	31
თუ არ იგრძნე.....	32
მალე.....	33
ნუ.....	34
ჰო, არა.....	35
განსჯის ფურცელი.....	36
დაღმართის ზღუდე.....	37
ფარისევლის ფანტომი.....	38
ვერ ვითავისებ.....	39
არ იქარწყლება.....	40
შერკინება.....	41
შიეფერე - ნახვამდის.....	42
პინგვინები.....	43
სწორედ ასე ჩაიღვენთა.....	44
გაუფასურდა.....	45
არ დანებდი.....	46
შენი მაदლი.....	47
დასახვეწი.....	48
საცდურის საგმობი.....	49
აღარ მიინდა.....	50
სისხამის ექო.....	51
მოკვდავის ვალი.....	52
მერამდენედ.....	53
თუ შეიკრა.....	54
არ გაჰყვება.....	55
მშვიდად.....	56
არა ისე.....	57
ისე.....	58

გული უბერდებათ.....	59
ვერიდები.....	60
კიდევ ერთხელ.....	61
არ ღირს.....	62
ვერ მიაღწევ.....	63
ბალაგნის ჩრდილში.....	64
არ მაპატიეს	65
ყინვის სითეთრე.....	66
რაც არ უნდა.....	67
კვლავ აუხდენელ.....	68
თუ არ ვაკვნესე.....	69
რაო რაო.....	70
ვიწინამძღვრებ.....	71
დროზე.....	72
საგვიანო შინდები.....	73
ქვეცნობიერ.....	74
გუმანს რომ ვენდო.....	75
არ მიმატოვო.....	76
საჩოთირო მხილება.....	77
სუნთქვამ იტვირთა.....	78
შხუის მამხალა.....	79
ასე რად.....	80
მნუსხავი ხიბლი.....	81
გაწბილების ნაშთი.....	82
ვერ ავსანთლე.....	83
ვერ ვივიწყებ.....	84
ვარდების სიფრიფი.....	85
ვერ მოვიშუშე.....	86
ხვალის ზღაპარი.....	87
გალიმების სითბო.....	88

სუნთქვამ იმარხულა.....	89
უნდა დარდაროს.....	90
უგანაჩენოდ.....	91
თავკერძა წყენა.....	92
ხილვის იმედით.....	93
კვარცხლბევის ქიმზე.....	94
არ ვემონო.....	95
მხოლოდ.....	96
განსხივება.....	97
სამწუხაროდ.....	98
საერთო.....	99
გადასახედი.....	100
ვერასოდეს.....	101
აღარ.....	102
ნურვინ.....	103
შემცბარი.....	104
ახვეული თვალი.....	105
მიხსენ უფალო.....	106

ეკატერინე ციციშვილი

სისხამის ექო

გამომცემლობა „ივერიონი“.

მის: თბილისი, კოსტავას 6

E-mail: info@iverioni.com.ge

